אש קודש — כי תשא

אנא חטא העם וכו' חטאה גדולה וכר' ואם אין מחני נא וכו', נודע הדיוק שבא משה"ר לבקש סליחה בעדם ועוד הגדיל חטאם, וכן נבין נא הדיוק שבספרי כ"ק אא"מ אדמו"ר מרן הקדוש זצוקל"ל, למה כשאמר ד' למש"ר קודם החטא הנה אנכי שולח מלאך, לא מיאן במלאך ואחר החטא אמר אם אין פניך הולכים וכו'.

ואפשר כי איתא בספרי כ"ק אא"מ זצוקל"ל, שהמוסר נפשו בעד ישראל גדול הוא מן המוסר נפשו בעד ד' לבד, והרי זה כמי שמוסר נפשו בעד בן המלך שרואים מזה שכ"כ גדולה אהבתו למלך שלא בלבד שבשבילו מוסר נפשו רק גם בשביל בנו מוסר נפשו.

ואפ"ל בזה שכשראה משה"ר שישראל צריכים כ"כ רחמים, למחול להם גם על חטא גדול כזה, עורר בקרבו כ"כ אהבת ישראל עד שימסור נפשו בעדם, ולא בעד הצדיקים בלבד רק גם בעד החוטאים חטא גדול כזה, והכל מפני שהם בניו של הקב"ה וע"י אהבתו הגדולה לד' בכ"כ מסירת נפש עורר אהבה כ"כ רבה מד' לישראל, והגדלת החטא שהגדיל "חטאה גדולה" היתה לסיים עם כל זה ואם אין מחני נא מספרך, בעדם.

וע"ז הי' יכול למאן במלאך, כי ד' אמר כי לא ישא לפשעכם שעפ"פ קשה האם מחילת עונות תלוי' במלאך עד ששייך לומר כי לא ישא וכו' הא בהקב"ה תלוי', אבל איתא בספ"ק עה"פ נושא עון, שהקב"ה כביכול נושא העון על עצמו לומר אני החייב בדבר, כמ"ש בגמרא (ברכות ל"ב) אשר הרעותי, ואמר הקב"ה על המלאך כי לא ישא לפשעכם על עצמו לא ירצה לקחת פשעכם כי אדרבה הם מקטרגים גם על ישא ד' פניו אליך כמ"ש בגמרא, (ברכות דף כ'), לכן אחר שמסר משה"ר את נפשו גם בעד ישראל, אמר מי שאינו רוצה לישא חטא ישראל ע"ע, אפילו הוא מלאך איני חפץ בו, ואמר ד' פני ילכו והניחותי לך.